

Als dankbare herinnering aan

Hein ten Have

Hein ten Have werd geboren op 30-03-1928 in Vaassen als 2e kind in een gezin van 8 kinderen. Op de boerderij van z'n vader werd hij al jong aan 't werk gezet, de liefhebberij voor 't boeren werd hem hierbij al vroeg bijgebracht. Z'n ideaal was een mooi eigen bedrijf.

Op 7 mei 1954 trouwde hij met Annie van der Linde en vestigde zich voorlopig aan de Gatherweg bij oom Willem. Op de 'Gaethe' zijn alle vijf kinderen geboren. Daar heeft hij ook oom Willem netjes verzorgd tot 't einde van diens leven.

In 1971 verhuisde hij met z'n gezin naar Nijbroek aan de Middendijk. Daarmee is voor hem een ideaal echt begonnen. Langzaam maar zeker bouwde hij daar z'n bedrijf op. Er was altijd veel werk te doen en hij schakelde ook vaak z'n hele gezin in om te helpen. Maar toch wist hij tijdig van ophouden. Heel duidelijk was het " 't is mooi geweest, morgen gaan we verder."

Hij omringde zich graag met een heel scala aan huisdieren. Hij genoot van de grootste tot de kleinste en die grote liefde voor dieren bracht hij over op 't hele gezin. Een grote hobby was het fokken van mooie paarden, koeien en honden. Het succes daarmee eerst met de paarden en later met de koeien werd hem gegund. Daar heeft hij enorm van genoten.

Hij hield van z'n bedrijf, toch zocht hij daarnaast ook de afleiding buiten de boerderij in recreatief opzicht. Een jaarlijks uitstapje op de trouwdag en af en toe naar 't buitenland op vakantie hoorde er gewoon bij. Vooral de laatste vakantie naar Engeland deed hem erg goed. Hoewel hij altijd erg druk was op de boerderij stelde hij toch ook z'n kwaliteiten beschikbaar voor bestuursfuncties. Z'n belangstelling was veelzijdig, elke zondagavond moest 't werk vroeg af voor Studio Sport. Tot op 't allerlaatst genoot hij bijv. van de vrije trappen van Ronald Koeman. Ook had hij z'n eigen elftal zoals

hij zelf uitdrukte, dat waren z'n elf kleinkinderen.

Vanaf de jeugd was hij altijd een enorme steun voor de kinderen, wat er ook gebeurde, ze konden altijd op z'n steun rekenen als er problemen waren. Hij was wel hard, maar altijd in de eerste plaats voor zichzelf. Hij hield niet van gezeur en men wist altijd wat men aan hem had. De taal was vaak duidelijk en direct. 'Ja was ja' 'nee was nee'. Hij maakte de jongens al heel vroeg eigen met 't chauffeurs van de trekker en ook van de auto. Met de auto zondag's naar de kerk was menig maal een "rijlesje" voor de jongens. Ook aan de kleinkinderen beleefde hij veel plezier. Geen enkele verjaardag werd overgeslagen.

Toen hij begin januari ziek werd was hij eerst hoopvol. Nadat de werkelijke diagnose bekend werd was de teleurstelling zeer abrupt. Hoewel het naderende afscheid hem zeer zwaar viel gaf hij toch iedereen de kracht en was zelf 't voorbeeld om 't lot te dragen. Hij wilde niet bij de pakken neerzitten en had nog verschillende momenten in 't korte vooruitzicht waar hij zich hoopvol op richtte. In 't beginstadium van z'n ziekte ontving hij graag veel mensen aan z'n ziekbed, die zelf vaak opmerkten met lood in de schoenen te zijn gekomen en na toch een heel gezellig samenzijn dankbaar weggingen.

Hij maakte ons toch heel duidelijk dat hij zeer tevreden is geweest met z'n leven. Hij voelde zich rijk met z'n vrouw, kinderen en kleinkinderen. Er gingen echter ook dagen voorbij dat hij zich intens triest voelde. Lopen met de neus in de wind, fietsen in de omgeving, dat was er allemaal niet meer bij.

Een zware ziekte eist aan 't eind een zeer intensieve verzorging die hem liefdevol door z'n vrouw werd geboden.

Hij was z'n vrouw en allen die volop meehielpen daarin zeer dankbaar. Tot op 't laatst wist hij ook z'n humor te bewaren. Op 19 april j.l. stierf hij tenslotte volledig uitgeput maar in dankbaarheid.

Voor uw voortdurende belangstelling en meelevens tijdens zijn ziekte en bij zijn afscheid zijn wij u zeer erkentelijk en danken wij u van harte.

*Annie en de kinderen.
Nijbroek, april 1994*